

Súd: Krajský súd Trenčín  
Spisová značka: 19Co/193/2018  
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3116222867  
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 06. 2019  
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Viera Škultétyová  
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2019:3116222867.1

## ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Viery Škultétyovej a sudcov JUDr. Beáty Čupkovej a JUDr. Radoslava Svitanu, PhD. v spore žalobcu H., s.r.o., so sídlom T., H. XX, O. XX XXX XXX, proti žalovanej W. U., narodenej dňa XX.XX.XXXX, bytom T. XX/XX, Q. Q., o zaplatenie 65 Eur s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Trenčín č.k. 11Csp/131/2016-39 zo dňa 24. mája 2018, takto

### rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku II., ktorým žalobu vo zvyšnej časti zamietol a vo výroku III. o trovách konania **p o t v r d z u j e**.

Žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

### odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie svojím rozsudkom uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 65 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8% ročne od 02.08.2014 do zaplatenia, v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku (výrok I.), vo zvyšnej časti žalobu zamietol (výrok II.) a žalovanej náhradu trov konania nepriznal (výrok III.).

2. V odôvodnení svojho rozsudku súd prvej inštancie uviedol, že žalobca sa domáhal plnenia zo zmluvy o úvere č. XXXXXXXXX uzavretej medzi stranami sporu dňa 05.04.2012, na základe ktorej poskytol žalovanej sumu 500 Eur a žalovaná sa zaviazala svoj dlh uhradiť spolu s poplatkom vo výške 370 Eur v 10 mesačných splátkach po 87 Eur, počnúc dňom 23.04.2012. Žalovaná mu celú dlžnú sumu neuhradila (uhradila len sumu 435 Eur), preto sa domáhal zaplatenia zostatku na istine 65 Eur, poplatku vo výške 251,60 Eur, poplatku za upomienky vo výške 64 Eur, trov mediálneho konania vo výške 154,75 Eur, zmluvnej pokuty vo výške 154,75 Eur, úroku vo výške 32% ročne zo sumy 500 Eur od 05.04.2012 do 18.06.2012, v sume 32,44 Eur, zo sumy 326 Eur od 19.06.2012 do 22.08.2012 vo výške 18,29 Eur, zo sumy 239 Eur od 23.08.2012 do 17.10.2012 v sume 11,52 Eur, zo sumy 65 Eur od 16.05.2013 do zaplatenia, úroku z omeškania vo výške 8% ročne zo sumy 316,60 Eur od 02.08.2014 do zaplatenia a náhrady trov konania.

3. Z vykonaného dokazovania súd prvej inštancie zistil, že medzi žalobcom a žalovanou bola dňa 05.04.2012 uzavretá zmluva o úvere podľa § 497 Obchodného zákonníka, na základe ktorej žalobca ako veriteľ poskytol žalovanej ako dlžníkovi úver v sume 500 eur, ktorý sa žalovaná zaviazala vrátiť veriteľovi zvýšený o poplatok vo výške 370 Eur (jedna tretina predstavuje dohodnutý úrok, dve tretiny predstavujú náklady na vypracovanie a uzavretie zmluvy o úvere), a to zaplatením 10 mesačných splátok po 87 Eur, ročná percentuálna miera nákladov je uvedená v zmluve vo výške 272,69%. V spodnej časti zmluvy je uvedené, že dlžník sa oboznámil so všeobecnými podmienkami poskytnutia úveru, súhlasí s nimi a

zaväzuje sa ich dodržiavať. Zo Všeobecných podmienok poskytnutia úveru vyplýva poplatok vo výške 4 Eur ako paušálna náhrada za každú zaslanú upomienku v prípade porušenia podmienok zmluvy.

4. Súd prvej inštancie konštatoval, že zmluva o úvere uzavretá medzi stranami sporu podľa § 497 Obchodného zákonníka je spotrebiteľskou zmluvou podľa § 52 ods. 1 a nasl. Občianskeho zákonníka, podľa zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a vzťahuje sa na ňu i zákon č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, pretože žalobca poskytol spotrebiteľský úver v rámci svojho podnikania a žalovanej bol poskytnutý spotrebiteľský úver na iný účel ako na výkon zamestnania, povolania alebo podnikania, pričom opak žalobca netvrdil, a ani nepreukazoval.

5. Preskúmaním zmluvy o (spotrebiteľskom) úvere uzavretej medzi stranami sporu súd prvej inštancie dospel k záveru, že zmluva neobsahuje v zmysle § 9 ods. 2 písm. f) Zákona č. 129/2010 Z.z. údaj o dobe trvania zmluvy, ani údaj o termíne konečnej splatnosti úveru /deň, mesiac, rok/, kedy je splatná posledná splátka, teda uvedenie termínu konečnej splatnosti úveru. Nie je postačujúce pokiaľ sa termín splatnosti dá vyvodiť z iných ustanovení zmluvy a všeobecných podmienok. Ďalej v zmluve chýba údaj o výške úrokovej sadzby podľa § 9 ods. 2 písm. i) zákona č. 129/2010 Z.z.. Ustanovenie bodu 10 všeobecných podmienok poskytnutia úveru, podľa ktorého jedna tretina poplatku predstavuje úrok a dve tretiny poplatku predstavujú náklady na vypracovanie a uzatvorenie zmluvy o úvere spolu so všetkou administratívou s tým spojenou je v tomto smere nepostačujúce, pretože zákonné ustanovenie vyžaduje výslovné uvedenie výšky úrokovej sadzby. V zmluve je uvedená RPMN, avšak chýbajú v nej v zmysle § 9 ods. 2 písm. j) zákona č. 129/2010 Z.z. predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov. V zmluve nie je uvedená ani ďalšia obligatórna náležitosť v zmysle § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. a síce priemerná hodnota ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver platná ku dňu podpisu zmluvy o spotrebiteľskom úvere. V zmluve absentujú aj údaje o výške, počte a termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, ktoré náležitosti musia byť v zmluve obsiahnuté podľa ust. § 9 ods. 2 písm. k) Zákona č. 129/2010 Z.z. V zmluve je uvedená celková výška mesačnej splátky a počet splátok, čo je nedostatočný údaj, pretože nie je zrejmé, koľko z každej splátky sa započítava na istinu, koľko na úrok, koľko na poplatok. Zákon jednoznačne vyžaduje, aby zmluva už v čase jej uzavretia mala predpísané náležitosti. Keďže predmetný spotrebiteľský úver neobsahuje zákonom predpísané náležitosti, považuje sa v zmysle § 11 ods. 1 písm. a) Zákona č. 129/2010 Z.z. za bezúročný a bez poplatkov.

6. Žalobca v žalobe tvrdil a žalovaná jeho tvrdenia nerozporovala, že žalovanej boli na základe predmetnej zmluvy o úvere poskytnuté peňažné prostriedky vo výške 500 Eur, pričom žalovaná uhradila veriteľovi titulom úveru sumu 435 Eur. Preto súd prvej inštancie po vykonanom dokazovaní uzavrel, že žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi rozdiel medzi poskytnutou a zaplatenou sumou, vo výške 65 Eur. Nakoľko žalovaná sa dostala do omeškania s plnením peňažného dlhu dňom nasledujúcim po dohodnutej splatnosti, žalobcovi vzniklo právo požadovať popri plnení aj úrok z omeškania.

7. Pokiaľ sa žalobca proti žalovanej domáhal zaplataenia poplatkov, úrokov z úveru a úrokov z omeškania z poplatkov, súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalobcovi nevznikol nárok na ich zaplataenie vzhľadom na ust. § 11 ods. 1 písm. a) zák. č. 129/2010 Z.z..

8. Žalobu v časti o zaplataenie zmluvnej pokuty vo výške 312 Eur považoval súd prvej inštancie za nedôvodnú, nakoľko ustanovenie o zmluvnej pokute je neprijateľné z dôvodu, že spotrebiteľ sa dostal do znevýhodneného postavenia oproti veriteľovi, najmä v súvislosti s vyjednávacou silou účastníkov a úrovňou informovanosti spotrebiteľa, ustanovenie o zmluvnej pokute nebolo individuálne dohodnuté, spotrebiteľ tak pristúpil na podmienky vopred pripravené dodávateľom bez toho, aby mohol podstatným spôsobom ovplyvniť ich obsah, zmluvná pokuta bola dohodnutá len v prípade nesplnenia povinnosti žalovaného, pričom pre prípad porušenia povinnosti žalobcu nebola dohodnutá žiadna sankcia v prospech žalovaného. Takáto nerovnováha v právach a povinnostiach viedla súd prvej inštancie k záveru o neprijateľnosti zmluvnej podmienky, v ktorej bola určená žalovanému povinnosť zaplatiť zmluvnú pokutu.

9. Pokiaľ ide o žalobcom uplatnené trovy mediáčného konania v sume 154,75 Eur súd prvej inštancie uviedol, že dohoda o mediácii nie je súčasťou úverovej zmluvy, je obsiahnutá len vo Všeobecných podmienkach poskytnutia úveru, ktoré boli súčasťou formulárovej úverovej zmluvy, neboli individuálne dojednané a spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán, neumožňujú

spotrebiteľovi zvoliť si spôsob riešenia sporu zo zmluvy ale naopak núti ho podvoliť sa mediácii. Vzťah medzi účastníkmi predmetnej úverovej zmluvy je preto nerovný, nevyvážený a v neprospech spotrebiteľa. Zmluva mu bola predložená v predtlačenej podobe vo forme, tzv. formulárovej zmluvy a žalovaná mala len možnosť ju buď ako celok odmietnuť, alebo ako celok prijať. Žalobca súdu ani len nepreukázal to, či mala žalovaná reálnu možnosť oboznámiť sa s obsahom Všeobecných podmienok úveru a už vôbec nie skutočnosť, či s ich obsahom prejavila svoj súhlas. Preto žalobu i v tejto časti zamietol. Súd prvej inštancie svoje rozhodnutie odôvodnil ust. § 497 Obchodného zákonníka, § 1 ods. 2, § 2 písm. a/, b/, d/, § 9 ods. 2 písm. a/ - y/, § 11 ods. 1 písm. a/ zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, § 52 ods. 1, 2, 3, 4, § 517 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, § 10c Nariadenia vlády SR č. 87/1995, § 3 ods. 1 Nariadenia vlády č. 87/1995, o trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP.

10. Proti výroku II. rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým bola vo zvyšnej časti žaloba zamietnutá, podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca a domáhal sa, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku zrušil a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Uviedol, že so žalovanou uzatvorili dňa 05.04.2012 zmluvu o spotrebiteľskom úvere, na základe ktorej žalobca poskytol žalovanej úver vo výške 500 Eur, ktorú sa žalovaná zaviazala vrátiť o príslušný poplatok vo výške 370 Eur. Podľa jeho názoru nedošlo k naplneniu dôvodov v zmysle § 11 ods. 1 zák. č. 129/2010, pre ktoré je možné spotrebiteľský úver považovať za bezúročný a bez poplatkov. K absencii termínov splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priraďovať k jednotlivým nesplateným zostatkom poukázal na rozsudok Súdneho dvora EÚ sp. zn. C-42/201 v právnej veci Home Credit Slovakia, a.s. proti Kláre Bírovej a v priamej súvislosti s tým dal do pozornosti aj Čl. 7 ods. 2 zákona č. 460/1992 Zb. Ústavy Slovenskej republiky, podľa ktorého má Smernica č. 2008/48/Es prednosť pred zákonom č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch ako i Občianskym zákonníkom. Všetky obligatórne náležitosti v zmysle zákona č. 129/20 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, boli uvedené v prílohe Štandardné európske informácie o spotrebiteľskom úvere, ktorá tvorí neoddeliteľnú súčasť zmluvy o úvere. Zákon v čase uzatvorenia zmluvy o úvere nestanovil maximálne možnú prípustnú výšku odplaty. Ak záväzkový vzťah vznikom pred 01.06.2014, odplata za poskytnutie peňažných prostriedkov spotrebiteľovi sa riadi podľa predpisov účinných do 31.05.2014. Regulácia odplaty sa riadi § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka, v zmysle ktorého, ak predmetom spotrebiteľskej zmluvy je poskytnutie peňažných prostriedkov, nesmie odplata podstatne prevyšovať odplatu obvykle požadovanú na finančnom trhu za spotrebiteľské úvery v obdobných prípadoch. Pri posudzovaní obdobnosti prípadov sa prihliada najmä na finančnú situáciu spotrebiteľa, spôsob a mieru zabezpečenia jeho záväzku, objem poskytnutia peňažných prostriedkov a lehotu splatnosti. Ak teda žalovaná namieta výšku odplaty za poskytnutie a vrátenie peňažných prostriedkov, znáša v tomto smere dôkazné bremeno a musí preukázať, že v čase a mieste uzatvorenia zmluvy išlo o odplatu, ktorá výrazne vybočovala z trhového priemeru odplát poskytovaných inými subjektmi poskytujúcimi financovanie z vlastných zdrojov. Čo sa týka poplatku za poskytnutie úveru, ten nie je podľa žalobcu neprimerane vysoký vzhľadom a skutočnosť, že žalobca je nebankovým subjektom ktorého riziko podnikania, ako aj podnikateľské náklady sú rozdielne - vyššie oproti bankám. Pokiaľ ide o výšku príslušného poplatku, tento v čase uzatvorenia zmluvy o úvere dlžníkovi vyhovoval, keďže nič voči jeho výške nenamietal, zmluvu o úvere uzatvoril a peňažné prostriedky od žalobcu prostredníctvom obchodného zástupcu prevzal. Žalovaná mala právo odstúpiť od zmluvy bez uvedenia dôvodov do 14 kalendárnych dní odo dňa uzatvorenia zmluvy o úvere. Uvedené žalovaná nevyužila, čo vyplýva z toho, že súhlasila s obsahom zmluvy o spotrebiteľskom úvere aj so všetkými podmienkami poskytnutia úveru. V tejto súvislosti dal do pozornosti rozsudok Súdneho dvora z 09.11.2016 C-42/15. Uviedol, že žalovaná bola riadne oboznámená so Všeobecnými podmienkami poskytnutia úveru, a teda aj s príslušnými pokutami, ktoré bude musieť uhradiť v prípade, ak sa dostane do omeškania, pričom prehlásila, že sa oboznámila a súhlasila s obsahom tejto zmluvy a súhlasí s obsahom Všeobecných podmienok poskytnutia spotrebiteľského úveru bez akýchkoľvek výhrad. Na záver žalobca poukázal na skutočnosť, že pokuta ako taká nie je obligatórna náležitosť Zmluvy o úvere, a preto priamo v zmluve o úvere zo zákona byť ani stanovená nemusela a pri tom nie je dotknuté jej vymáhanie v prípade, keď nastanú podmienky, za ktorých bola dohodnutá.

11. Žalovaná sa k odvolaniu žalobcu písomne nevyjadřila.

12. Krajský súd, ako súd odvolací, preskúmal vec podľa § 379 a § 380 CSP, odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP a dospel k záveru,

bez nariadenia že rozsudok súdu

prvej inštancie v napadnutom výroku II., ktorým bola žaloba vo zvyšnej časti zamietnutá a súvisiacom výroku III. o trovách konania, je potrebné ako vecne správny potvrdiť podľa § 387 ods. 1 CSP.

13. Rozsudok súdu prvej inštancie nebol stranami sporu spochybnený podaním opravného prostriedku vo výroku I., ktorým bola žalovanej uložená povinnosť zaplatiť žalobcovi 65 Eur s prísl., v tomto výroku nadobudol rozsudok súdu prvej inštancie právoplatnosť a odvolací súd sa ho nedotýkal.

14. V danej veci súd prvej inštancie zmluvný vzťah, uzavretý medzi žalobcom ako veriteľom a žalovanou ako dlžníkom dňa 05.04.2012 - zmluvu o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXX, v dôsledku ktorej sa veriteľ zaviazal pri podpise tejto zmluvy poskytnúť spotrebiteľovi bezúčelový spotrebiteľský úver v sume 500 Eur a spotrebiteľ sa zaviazal poskytnuté peňažné prostriedky splácať, posúdil vzťah ako spotrebiteľský v zmysle § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka a následne spotrebiteľskú zmluvu posúdil ako zmluvu o spotrebiteľskom úvere podľa zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy. Žalovaná sa zaviazala zaplatiť za poskytnutie úveru odplatu v sume 870 Eur.

15. Súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie na tom skutkovom a právnom závere, že spotrebiteľská zmluva nespĺňa podstatné náležitosti podľa ustanovenia § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, a preto považoval spotrebiteľský úver za bezúročný a bez poplatkov v zmysle § 11 ods. 1 písm. a/ zákona č. 129/2010 Z.z.. Žalobu v časti o zaplatenie zmluvnej pokuty považoval za neprijateľnú zmluvnú podmienku a v tejto časti žalobu považoval za nedôvodnú.

16. Žalobca predovšetkým dôvodil, že zmluva o úvere uzavretá medzi stranami sporu spĺňala náležitosti v zmysle zákona č. 129/2010 Z.z., a to s poukazom na rozsudok Súdneho dvora Európskej Únie C/42/201, preto neboli splnené predpoklady pre aplikáciu ust. § 11 ods. 1 zák. č. 129/2010 Z.z. a nebolo dôvodné považovať zmluvu o úvere za bezúročnú a bez poplatkov.

17. Je pravdou, že podľa rozsudku Súdneho dvora EÚ vo veci C-42/15 Home Credit Slovakia c/a Klára Bírová nie je nevyhnutné, aby zmluva uvádzala splatnosť splátok - a tým ani termín konečnej splatnosti - odkazom na konkrétny dátum, pokiaľ podmienky tejto zmluvy umožňujú spotrebiteľovi bez ťažkostí a s istotou identifikovať dátumy týchto splátok. Je však potrebné zdôrazniť, že zmluva o úvere uzavretá medzi stranami sporu neobsahuje žiadnu dobu trvania zmluvy o (spotrebiteľskom) úvere, žiadny termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, neobsahuje žiadny termín splatnosti prvej mesačnej splátky, teda neobsahuje žiadne údaje, ktoré by žalovanej ako spotrebiteľovi umožnili bez ťažkostí a s istotou identifikovať dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru. Žalovaná ako žiadateľ o spotrebiteľský úver pri podpise zmluvy teda nemala žiadnu vedomosť o dátume konečnej splatnosti úveru. Za daných okolností sa odvolací súd plne stotožňuje so súdom prvej inštancie v tom, že uvedenie termínu konečnej splatnosti úveru v zmluve o úvere absentovalo a nebolo možné termín konečnej splatnosti úveru z obsahu zmluvy vôbec vyvodiť. Už z tohto dôvodu je nutné zmluvu o úvere uzavretú medzi stranami sporu považovať s poukazom na ust. § 9 ods. 2 písm. f/ a § 11 ods. 1 písm. a/ zák. č. 129/2010 Z.z. za bezúročnú a bez poplatkov.

18. Ďalšia odvolacia námietka žalobcu spočíva v tom, že zákon v čase uzatvorenia zmluvy o úvere nestanovil maximálne možnú prípustnú výšku odplaty, v dôsledku čoho nemožno považovať odplatu dohodnutú medzi stranami za rozpornú so zákonom, neobstojí. V predmetnej veci sa stala predmetom súdnej kontroly zmluva o úvere zo dňa 05.04.2012, podľa ktorej žalobca poskytol žalovanej úver vo výške 500 Eur. Zákonodarcu pri spotrebiteľských úveroch zvolil vyjadrenie odplaty prostredníctvom RPMN, ktorá zohľadňuje tak úroky, ako aj poplatky, splácanie úveru a vychádza z celkových nákladov spotrebiteľa, spojených so spotrebiteľským úverom. Údaj o RPMN v prípade spotrebiteľského úveru vyjadruje odplatu za jeho poskytnutie a pre spotrebiteľa je indikátorom výhodnosti úveru. V prejednávanom prípade celková odplata predstavuje spolu 870 Eur.

19. Obmedzujúce kritérium, pokiaľ ide o výšku odplaty za poskytnutie úveru, obsahuje aktuálne ust. § 53 ods. 6 OZ, podľa ktorého, ak je predmetom spotrebiteľskej zmluvy poskytnutie peňažných prostriedkov, nesmie odplata podstatne prevyšovať odplatu požadovanú na finančnom trhu za spotrebiteľské úvery v obdobných prípadoch. Hoci žalobca v danom prípade je nebankovým subjektom, dojednanie úrokov nemôže výrazne prekračovať úrokové sadzby oproti bankovým subjektom. Úrok niekoľkonásobne vyšší

ako obvyklý podstatne prevyšuje obvyklú odplatu na finančných trhoch. Aj zo stránky [www.nbs.sk](http://www.nbs.sk) je možné zistiť, aké boli v rozhodnom období úrokové sadzby v bankách.

20. Argument žalobcu, že v čase uzavretia zmluvy zákon nestanovil maximálne možnú prípustnú výšku odplaty, nemožno prijať, nakoľko Najvyšší súd SR, ale aj Najvyšší súd ČR uzavreli, že nie každá dohoda o úrokoch pri úvere je akceptovateľná (porovnaj uznesenie NS SR sp. zn. 1MCdo 1/09 <<http://merit.slv.cz/1MCdo1/09>>, rozsudok NS ČR sp. zn. 21Cdo 1484/2004 <<http://merit.slv.cz/21Cdo1484/2004>>). Najvyšší súd dospel k záveru o rozpore neprimeranej ceny úveru bez ohľadu na to, či dlžník peniaze prevzal alebo rozhodoval sa dobrovoľne. Odvolací súd nemá dôvod na odklon od uvedenej judikatúry najvyššieho súdu. „Nemohou byť žiadne pochybnosti o tom, že nepriemerné vysoké úroky zjednané pri peněžité pôžičke jsou považovány za odporující obecně uznávaným pravidlům chování“ (NS ČR sp. zn. 21Cdo 1484/2004 <<http://merit.slv.cz/21Cdo1484/2004>>). Odvolací súd zároveň poznamenáva, že je neakceptovateľné porovnávať ceny úverov zo subjektmi, ktoré ich dojednávajú v spoločensky nežiaducim rozsahu. Tak neprimeraná odplata za úver ohrozuje najmä sociálne slabšie obyvateľstvo a úverový právny úkon za takéto úžerné protiplnenie je ťažko možné podrobiť moderácii. Z celospoločenského hľadiska sú takéto úverové praktiky nebezpečné v súvislosti s neprimeraným úverovým zaťažovaním obyvateľstva.

21. K odvolacej námietke žalobcu týkajúcu sa poplatku za poskytnutie úveru odvolací súd uvádza, že dojednanie o administratívnom poplatku je vadným ustanovením, ktoré vôbec nešpecifikuje, o aké konkrétne administratívne činnosti ide, pričom výška poplatku predstavuje, 74% poskytnutých úverových prostriedkov, a takto neúmerne vysoký poplatok bez bližšej špecifikácie jeho výšky a účelnosti je v rozpore s dobrými mravmi (§ 3 Občianskeho zákonníka <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1964/40/>>). Zmluvné dojednanie o administratívnom poplatku nepochybne spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach medzi dodávateľom a spotrebiteľom v neprospech spotrebiteľa, oprávňuje dodávateľa na neprimerane vysoké plnenie, a preto je v zmysle generálnej klauzuly uvedenej v § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1964/40/>> a v súvislosti s porušením princípu dobrých mravov neprijateľná. Dojednanie o administratívnom poplatku predstavuje vedľajšie zmluvné cenové dojednanie (keďže cenovým dojednaním vo vzťahu k hlavnému predmetu plnenia je pri zmluve o úvere dojednanie o úroku), preto toto dojednanie podlieha prieskumu v zmysle § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka. <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1964/40/>>

22. Na záver odvolateľ poukázal na dohodu zmluvných strán o zmluvnej pokute uvedenej vo Všeobecných podmienok poskytnutia spotrebiteľského úveru. Odvolací súd, aplikujúc § 52 ods. 2, 3 Občianskeho zákonníka, účinného k 05.04.2012, dopĺňa, že tieto Všeobecné podmienky poskytnutia spotrebiteľského úveru nemožno považovať za individuálne dojednané zmluvné ustanovenia (také, s ktorými mal spotrebiteľ možnosť oboznámiť sa pred podpisom zmluvy, ak nemohol ovplyvniť ich obsah), keď žalobca ako dodávateľ nepreukázal opak. Zmluva o úvere bola uzatvorená na predtlačenom formulári veriteľa, bola vyplnená a podpísaná dlžníkom (žalobcom), schválená na tej istej listine veriteľom (žalovaným). Dojednaním zmluvnej pokuty vo Všeobecných podmienkach poskytnutia spotrebiteľského úveru nebola dodržaná ani písomná forma podľa § 544 ods. 2 Občianskeho zákonníka, čo spôsobuje neplatnosť tohto dojednania podľa § 40 ods. 1 Občianskeho zákonníka.

23. Odvolací súd z týchto dôvodov rozsudok súdu prvej inštancie vo výrokoch II., III. ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

24. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ustanovení § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 a § 396 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní bola úspešná žalovaná, preto by mala voči neúspešnému odvolateľovi (žalobcovi) nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Žalovaná však bola v odvolacom konaní nečinná, žiadne trovy jej v odvolacom konaní nevznikli, preto jej odvolací súd nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

25. Rozhodnutie bolo senátom Krajského súdu v Trenčíne prijaté pomerom hlasov 3:0.

#### **Poučenie:**

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP), v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý

rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).